

Република Србија
УПРАВНИ СУД
22 У. 8476/12
10.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића, председника већа, Весне Даниловић и Павела Јонаша чланова већа, са судским саветником Весном Иконић, као записничарем, решавајући по тужби тужиље А.А. из ..., ..., коју заступа адвокат Горан Белић из Београда, ул. Косовска број 16/1, против туженог Секретаријата за социјалну заштиту-Сектор за борачку и инвалидску заштиту Градске управе града Београда, ради поништаја решења туженог органа број XIX-06 број: 581-233/2011 од 08.06.2012.године, у предмету породичне инвалиднине, у нејавној седници већа одржаној дана 10.07.2015.године, донео

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Секретаријата за социјалну заштиту-Сектор за борачку и инвалидску заштиту Градске управе града Београда XIX-06 број: 581-233/2011 од 08.06.2012.године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, жалба тужиље изјављена против решења Одељења за друштвене делатности, Одсек за борачку и инвалидску заштиту Управе градске општине Нови Београд број 580-368/2011 од 22.11.2011.године, којим је тужилци одбијен захтев за признавање права на породичну инвалиднину по палом борцу Б.Б. због неиспуњавања законских услова.

У тужби поднетој Управном суду дана 28.06.2012. године, тужилца оспорава законитост решења туженог органа наводећи да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, као и да је тужени пропустио да утврди да ли је тужилца икада била у ванбрачној вези са В.В. а што представља одлучну чињеницу у овој правној ствари, нити је узео у обзир изјаву тужиље, већ је ту чињеницу утврдио саслушањем комшија и на основу пријављеној пребивалишта оца детета тужиље В.В., као и да они никада нису успоставили заједницу живота. Такође, тужени орган ванбрачну заједницу третира као сметњу за остваривање права на пензију, а закон изричито наводи брачну заједницу као сметњу. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета ове управне ствари

произлази да је тужили решењем надлежног органа било признато право на породичну и увећану породичну инвалиднину, док постоје законом прописани услови за то, и да је у моменту признања наведених права била млађа од 45 година, па су јој ова права призната по основу неспособности за привређивање, као и да су јој решењем надлежног органа права престала, и да је дана 12.12.2000. године родила дете Г.Г., чије је природно очинство признао В.В., те да је на основу одредбе чл. 73. став 1. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца ("Службени лист СРЈ", бр. 24/98, 28/98 и 25/00-одлука СУС и „Службени гласник РС“, бр. 101/05-др.закон и 111/09-др.закон), прописано да права на породичну инвалиднину и остала права предвиђена овим законом трајно престају брачном другу ступањем у брак, при чему су брак и ванбрачна заједница, као и да су деца рођена у браку и ван брака изједначена у смислу одредбе чл. 13. став 2. наведеног закона, те је неспорна чињеница да је тужила родила ванбрачно дете у новој вези, а након погибије свога супруга, као и чињеница да није закључила нови брак, нису од утицаја на другачију одлуку, и да је наведено мишљење засновано и на пресуди Врховног касационог суда

Међутим, по оцени Управног суда, оспорено решење је донето уз битну повреду правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, а у вези са одредбом члана 235. став 1. истог закона, будући да оспорено решење не садржи разлоге због којих није уважен који од захтева странке, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, при чему је првостепено решење обухваћено истом повредом, а коју тужени у поступку по жалби није отклонио. При том, тужени орган није дао оцену битних навода жалбе, чија оцена је од утицаја на законитост решења, због чега је оспорено решење обухваћено и битном повредом правила поступка из члана 235. став 2. истог Закона.

Наиме, у поступку доношења тужбом оспореног и првостепеног, ожалбеног решења, нису цењене одлучне чињенице за решавање по захтеву тужиле за признавање права на породичну инвалиднину, који је поднела дана 01. 08. 2011. године, већ су у управном поступку утврђиване и цењене чињенице, које се односе на 2000. године, па у вези са статусом тужиле и њеним запослењем извођени докази саслушавањем сведока, а што се не може прихватити као правилно, посебно имајући у виду то да управни органи нису на позудан начин утврдили да ли је тужила закључила брачну заједницу или не, да ли живи у ванбрачној заједници или не и да ли је запослена или није у време подношења захтева. По оцени суда, чак и да је правилно утврђивати чињенице из периода од пре једанаест година у односу на поднети захтев, не може се сигурношћу закључити да су одлучне чињенице у погледу заснивања ванбрачне заједнице тужиле са другим лицем на поуздан начин утврђене, јер првостепени орган није пружио могућност тужили да се о појединим датим изјавама, на којима заснива свој закључак да је тужила засновала ванбрачну заједницу, изјасни, нити даје оцену и разлоге са којих није прихватио као истиниту изјаву тужиле, лица за које се сматра да је са њим била у ванбрачној заједници, као и изјаву супруге В.В., која је изјавила да је у конкретном случају тужила родила дете са са В.В., који је признао своје очинство, али без заснивања ванбрачне заједнице са тужиљом. При том, није дао ни јасне разлоге за закључивање да је ванбрачна заједница постојала, посебно имајући у виду да се ванбрачна заједница изједначава са брачном у смислу Закона о породичним односима, само ако по својој суштини и садржини ванбрачни односи се могу изједначити са брачним (да ванбрачни партнери живе на истој адреси пребивалишта, са циљем остваривања заједнице живота, која је дефинисана истим Законом или , чак , и ако не живе на истој адреси, али по суштини и садржини, у складу са одредбама Породичног закона се могу изједначити са брачном заједницом, од чега је заједница живота основни елемент тог односа у односу на који се оцењује да ли је брак, односно ванбрачна заједница успостављена, а што тужени није на поуздан начин утврдио, чак и када би се могло прихватити да су чињенице из 2000. године

релевантне у тренутку подношења захтева за породичну инвалиднину 01.08.2011. године. Рођење детета тужиле са В.В. само по себи није довољан основ за оцену да је заснована и ванбрачна заједница између ових лица, а користећи аналогију у примени прописа у конкретном случају (имајући у виду да се породична инвалиднина признаје и ванбрачном партнеру погинулог), нужно је да су кумулативно испуњени услови : ванбрачна заједница и рођење детета, при чему ни тада само рођење детета не би било довољан услов за признавање, ако би , како услов, изостало постојање ванбрачне заједнице, чије постојање се цени, као што је наведено, у свему у складу са Породичним законом. При том, тужени није имао у виду да је тужили својевремено било признато и право на увећање породичне инвалиднине због неспособности за рад, па је, уколико се руководио чињеницама из периода од пре једеанаест година у односу на датум подношења захтева (а које, свакако, нису потпуно утврђене), морао га имати у виду и то, и о цени и ту околност, посебно имајући у виду и одредбу члана 73. став 1. наведеног Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, који прописује да право на породичну инвалиднину и остала права предвиђена овим законом трајно престају брачном другу ступањем у брак, осим ако су та права стечена по основу неспособности за привређивање насталих пре навршених 45 година живота, а како је то у конкретном случају , нити , уколико овако шта није од утицаја, морао је дати разлоге за ту своју оцену.

При том, да би се тужени могао позвати на Пресуду Уж 152/10 од 14.05.2010.године, нужно је да претходно утврди све одлучне чињенице, у поступку без повреде правила, па је неосновано позивање туженог на наведену пресуду у конкретном случају.

Са свега изнетог, Управни суд је нашао да је оспорено решење донето уз битну повреду закона на штету тужиле, због чега је применом одредбе члана 40. став 1. и 2. и 42. став 1. Закона о управним споровима, тужбу уважио и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање. У поновном поступку, тужени орган ће, имајући у виду одредбе наведеног Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, као и Породичног закона, водећи рачуна о времену подношења захтева и одредбе Закона о општем управном поступку, које регулишу поступање органа по захтеву странке, правилно утврдити чињенице, одлучне за решавање ове правне ствари, па ће правилном применом материјалног права донети закониту одлуку. Притом ће тужили омогућити учешће у поступку и тако пружити могућност да се о одлучним чињеницама изјасни и предлаже потребне доказе, имајући у виду материјално-правне одредбе, које се у конкретном случају примењују, при чему је тужени орган, у поновном поступку, дужан да поступи у свему по правном схватању и примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди, којима је везан у складу са одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.07.2015. године, 22 У. 8476/12

Записничар
Весна Иконић, с.р.

Председник већа-судија
Обрад Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ